

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ι'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 23 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1932

ΑΡΙΘ. 17

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

«Ερχόμενος ὁ Κύριος πρὸς τὸ ἐκούσιον Πάθος» ἔλαθεν ἤδη καθ' ὁδὸν τὴν ἀφορμὴν ἵνα νοουθετήσῃ τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ «τὰ τελεώτατα φρονεῖν» καὶ νὰ διακηρύξῃ τὴν μεγάλην ἀλήθειαν ὅτι «ἦλθε διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν». Προπαρασκευαζόμενοι καὶ ἡμεῖς διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῆς μεγάλης ἡμέρας τῆς ἀναμνήσεως τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ, ἔχομεν ἀρὰ γε κατὰ νόον ὅτι ἐκλήθημεν «εἰς κοινωνίαν τοῦ Αἵματος Αὐτοῦ» καὶ ὅτι μόνον ἐὰν ἔχωμεν ἀπόφασιν νὰ πῶμεν «τὸ ποτήριον», τὸ ὅποιον Αὐτὸς ἔπει, δυνάμεθα ἀξίως ν' ἀπενίσωμεν πρὸς Αὐτόν; Καὶ ἂν αὐτὴ ἡ συναίσθησις ὑπάρχει, τί πράττομεν διὰ νὰ μὴ μείνῃ ἀκαρπὸς ὅπως ἡ «ξηρανθεῖσα συκὴ», τὴν ὁποίαν ὑπενθυμίζει ἡμῖν σήμερον ἡ Ἐκκλησία; Ἐχομεν τὴν χάριν «τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ», ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη ἀπαραίτητος νὰ δειχθῶμεν ἄξιοι τῆς χάριτος ἐὰν δὲν θέλωμεν νὰ ἔχωμεν τὰς συνεπείας τῆς κακῆς διαγωγῆς τῶν «γεωργῶν» καὶ τοῦ μὴ ἔχοντος «ἔνδυμα γάμου», περὶ τῶν ὁποίων ὠμίλησε σήμερον ὁ Κύριος προλέγων τὴν τύχην ἐκείνων, οἵτινες ἐκαυχῶντο ὅτι ἦσαν «τέκνα τοῦ Ἀβραάμ», χωρὶς νὰ δικαιοῦσιν ἐν τοῖς ἔργοις τὴν ἐνδοξὸν αὐτῶν καταγωγὴν. Μὴ λησμονῶμεν ὅτι τελικῶς εἶναι σύμφωνος πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς ὁχι ἀπλῶς ὁ κατανεύων καὶ ὑπισχνούμενος, ἀλλ' ὁ πράγματι συμμορφῶν τὴν ζωὴν αὐτοῦ κατ' αὐτό. Ἀναμφιβόλως ἐν τῇ ζωῇ συναντῶμεν δυσκολίας καὶ πειρασμούς, ἀλλ' ἡ χάρις ἐνισχύει τοὺς ἐπιμένοντες ὅπως διατηρήσωσιν ἀμόλυτον τὸν χιτῶνα τῆς ἀρετῆς καὶ παράδειγμα τούτου προβάλλεται ἡμῖν ὁ «σώφρων Ἰωσήφ».

ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ

Ἀρχιερεῖς, Φαρισαῖοι καὶ Γραμματεῖς ἐνοῦνται διὰ νὰ ἐξοντώσουν τὸν ἅγιον Διδάσκαλον. Ὡςτις «ἀμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ» καὶ ἀπ' οὗ ἀπεπειράθησαν ἀδίκως «ὅπως ἐν λόγοις παγιδεύσωσιν αὐτόν» φεύγου κατησχυμένοι ὑπὸ τὸ βάρος τῶν «σοαί», τὰ ὅποια ὁ Κύ-

ριος ἐξεφώνησεν «ὡς ἐξουσίαν ἔχων» ἐναντίον τῆς ὑποκριτικῆς τῶν ἀρετῆς καὶ εὐσεβείας. Ὁ Χριστὸς προφητεύει τὴν καταστροφὴν τῆς ἁγίας πόλεως καὶ τὸν ἀφανισμόν τοῦ ναοῦ, προλέγει τὰς δυσκολίας τῶν πιστῶν καὶ παραγγέλλει ἐγρηγόρουν ἀνύστακτον «ἵνα μὴ αἰφνίδιος ἐπιστῇ ἡ ἡμέρα ἐκείνη», τὴν ὁποίαν ζωγραφίζει πλήρη «δόξης» δι' Αὐτόν, «χαράς» διὰ τοὺς δικαίους καὶ κατακρίσεως διὰ τοὺς κακοὺς. Εἶχεν εἶπει ἤδη ὁ Κύριος ὅτι πρέπει «ἡ δικαιοσύνη» τῶν ἰδικῶν τοῦ πιστῶν νὰ «περισσεύσῃ τῆς δικαιοσύνης τῶν Φαρισαίων» καὶ καλοῦμεθα λοιπὸν νὰ ἐξετάσωμεν κατὰ πόσον πραγματοποιοῦμεν τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ἄς μὴ ἀναβάλωμεν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὴν ἐνέργειάν μας, ἰδιαίτερος διδασκόμενοι ἀπὸ τὴν παραβολὴν τῶν «δέκα Παρθένων», τὴν ὁποίαν ὑπογραμμίζει σήμερον ἡ Ἐκκλησία. «Ἄναλόγως ἕκαστος πολυπλασιάζωμεν τὸ τῆς χάριτος τάλαντον» καὶ «φαιδραῖς ταῖς λαμπάσι τῷ ἀθανάτῳ Νυμφίῳ Χριστῷ συναντήσωμεν».

ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Τὸ Μέγα Συνέδριον τῶν Ἑβραίων ἀποφασίζει τὴν ἄνομον καταδίχην καὶ ἐκ τῶν οικειῶν τοῦ Χριστοῦ ἐμφανίζεται ὁ προδότης, «φιλαργυρίας ἐρῶν»... Ποῦ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον ἡ ἐμπάθεια καὶ πόσων κακῶν αἴτιος γίνεταί εἰς τὸν κόσμον ἢ προσήλωσις εἰς τὸν χρυσόν! Ἄς ἀναπολήσωμεν—διότι ἴδια εἰς τὴν ἐποχὴν μας εἶναι ἐπίκαιρον—τὰ «τριάκοντα ἀργύρια» τοῦ Ἰούδα... Ἀλλὰ πόσον βάλσαμον εἰς τὴν ἀπὸ τὴν κακίαν τοῦ κόσμου πληγωμένην ψυχὴν χύνει ἡ ἀμέτροτος καλωσύνη, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἔδειξε πρὸς τὴν ἀμαρτωλὸν! Δικαίως οἱ πιστοὶ τρέχουν εἰς τοὺς ναοὺς διὰ ν' ἀκούσωσιν τὸ μελίρρυτον ἄσμα τῆς θείας συγγνώμης. Πόσον ὠραιότερος θὰ ἦτο ὁ κόσμος ἂν οἱ τῶσοι πιστοὶ ἐνισχυόμενοι ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ ἐμμοῦντο καὶ τὴν διόρθωσιν τῆς ἀμαρτωλῆς! Ἐὰν παρημελήσωμεν μέχρι τοῦδε τὸ καθήκον ὑπάρχει ἀκόμη καιρὸς. Καὶ «περὶ τὴν ἐνδεκάτην» δέχεται τοὺς ἐπιστρέφοντας ὁ Χριστὸς, ὅσον καὶ ἂν εἶναι βεβαρυμένοι. Ἐκάστη ἡμέρα παρερχομένη ἐν τῇ ἀμαρτίᾳ περισφίγγει τὸν βρόχον ἐπὶ μᾶλλον περὶ τὸν

τράχηλον τοῦ προδίδοντος τὴν χάριν. «Δεινὸν ἢ ραθυμία! μεγάλη ἢ μετάνοια!» φάλλει σήμερον ἡ Ἐκκλησία: «βλέπε οὖν ψυχὴ μου μὴ τῷ ὕπνῳ κατενεχθῆς, ἵνα μὴ τῷ θανάτῳ παραδοθῆς».

ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ὁ Κύριος τελεῖ τὸν «Μυστικὸν Δείπνον» συνιστῶν τὸ Ἁγιώτατον τῆς Θ. Εὐχαριστίας Μυστήριον, καὶ καταλείπει τὰς τελευταίας πρὸς τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ ὑποθήκας. Θερμοτάτην ἀναπέμπει τὴν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἀρχιερατικὴν Του προσευχὴν. Διδάσκει ἐμπράκτως ἐν τῷ «Νιπτῆρι» τὴν «διακονίαν», ἣν ἀπαιτεῖ ὡς πρῶτον ὄρον παρὰ τῶν πιστῶν Αὐτοῦ. Μόνος προσεύχεται ἔπειτα ἐν τῷ κήπῳ τῆς Γεθσημανῆς καὶ «φιλήματι» προδίδεται ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ εἰς τὴν «σπεῖραν» ἐλθοῦσαν ἐπ' Αὐτὸν «μετὰ μαχαίρων καὶ ξύλων». Ὁλην τὴν νύκτα βασανίζεται ὑπὸ τῶν παρανόμων κριτῶν καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις «σιωπᾷ». Τί πρῶτον καὶ τί τελευταῖον νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ; Μετέχομεν τοῦ Δείπνου τοῦ Κυρίου μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης προσοχῆς καὶ ἐτοιμασίας; Τηροῦμεν τὴν ἐντολὴν τῆς «ἀγάπης» ἵνα ἔχωμεν τὴν «εἰρήνην» καὶ τὴν «χαρὰν», τὴν ὁποῖαν μόνον ὁ Χριστὸς δύναται νὰ δώσῃ «πλήρη» καὶ ἀναφαίρετον; Συμμεριζόμεθα τὴν ἀγωνίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ, μόνου, τὴν παραμονὴν τοῦ Πάθους, καὶ δυνάμεθα ν' ἀγρυπνήσωμεν ὀλίγον μετ' Αὐτοῦ; Αἱ ἐκδηλώσεις τῆς ἀγάπης μας εἶναι πάντοτε εἰλικρινεῖς; Μήπως ἡ συμπεριφορὰ μας ἐκθέτει τὸν Χριστὸν ἐνώπιον τῶν ἐχθρῶν Του; Καὶ ἐπὶ τέλους πῶς ἀντιμετωπίζομεν ἡμεῖς τὰς δυσχερεῖας τῆς ζωῆς; Ἐδιδάχθημεν ποσῶς ἐκ τῆς καρτερικότητος τοῦ Χριστοῦ... Πόσῃ γαλήνῃ ἐμπνέουσι ὅλοι οἱ λόγοι τοῦ Χριστοῦ καὶ πόσῃ πεποιθήσιν μεταδίδουσι! Ἄρκετ νὰ μείνωμεν πλησίον Αὐτοῦ... Τὴν γαλήνην αὐτὴν δυνάμεθα νὰ τὴν ἔχωμεν ἰδικήν μας καθ' ὅλην μας τὴν ζωὴν. Ἄρκετ νὰ «μὴ βαρυνθῶσιν ἡμῶν αἱ καρδίαι ἐν μερίμναις διωτικαῖς».

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

«Τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνάται» ἐπὶ τοῦ ξύλου τῆς κατάρας ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ! Ἠρόνηθη νὰ δεχθῆ ὀϊανόηποτε ἀνακούφισιν διὰ νὰ αἰσθανθῆ εἰς ὅλην τὴν ἔντασίν των τοὺς φρικτοὺς πόνους τοῦ μαρτυρίου Του! Καὶ ἀπὸ τοὺς ὕψους τοῦ Σταυροῦ Του «διψᾷ» τὴν σιωπηρίαν ἐκείνων ὑπὸ τῶν ὁπίων θανατοῦται! Παρὰ τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου κατόδυνος ἢ πάναγνος Μήτηρ θηγεῖ καὶ ὁ ἡρακλήμενος μαθητὴς περιλύπος παρατηρεῖ ὅτι «εἰς τὰ ἴδια ἦλθε καὶ οἱ ἴδιοι Αὐτὸν οὐ παρέλαβον». Οἱ λοιποὶ φίλοι ἔχουσι πλέον σκορπισθῆ... Ἡ φύσις συμπάσχει

καὶ συνοδυναται. Οἱ κεκρυμμένοι μαθηταὶ ἐμφανίζονται καὶ ὁ κενὸς τάφος ἐτοιμάζεται ἵνα δεχθῆ τὸ ἄχραντον θῆμα τῆς ἁμαρτίας... Ὡς εἶναι δυνατόν ν' ἁμαρτήσῃς, χριστιανέ, ἐὰν ἔχῃς «κατ' ὀφθαλμοῦς» τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ! Ἴδου μέχρι ποίου σημείου τραγικότητος φθάνουσι τὰ ποτετέλεσματα τῆς ἁμαρτίας! Ἴδου τί ἐχρειάσθη, διὰ νὰ καθαρισθῆ ἡ ἀνθρωπότης ἐξ αὐτῆς! Ἄς ἀναψύξωμεν τὰ φλεγόμενα χεῖλη τοῦ Ἐσταυρωμένου διὰ τῶν θαυρῶν τῆς μετανοίας μας. Ἢ εἶναι τοῦτο τὸ καλλίτερον δάσκαρον συγγένους διὰ τὰς αἱμασσοῦσας πληγὰς Του, ἢ γλυκυτέρα παρηγορία εἰς τὴν ἐγκατάλειψίν Του. Ὡ! Ποῶς δύναται νὰ μείνῃ ἀπαθὴς εἰς τὴν κραυγὴν τοῦ πόνου Του, τοῦ ὑπερτάτου πόνου τῶν ὁπίων δοκιμάζει «περὶ ἡμῶν»!

ΜΕΓΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

«Ἡ Ζωὴ ἐν τάφῳ!» Ὁ Θεὸς τοὺς νεκροὺς ἐπισκέπτεται! «Ἄδης κάτω στεναρίζει»... «Τοῦτο Σάββατόν ἐστι τὸ ὑπερευλογημένον» φάλλει ἡ Ἐκκλησία σήμερον, «ἀληθῶς ἢ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα». Στώμεν εὐλαβῶς πρὸ τοῦ Τάφου τοῦ Σωτήρος καὶ ἀκούσωμεν τῆς ἐξ αὐτοῦ προερχομένης μακαρίας φωνῆς: «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ καὶ ἀποθάνῃ ζήσεται», διότι «γῆ με καλύπτει ἐκόντα, ἀλλὰ φρίττουσιν Ἄδου οἱ πύλωροι, ἡμπερισμένον βλέποντες στολὴν ἡμαρτημένην τῆς ἐκδικήσεως τοὺς ἐχθροὺς ἐν Σταυρῷ γὰρ πατάξας ὡς Θεός... τὸν Ἀδὰμ σὺν τῇ Εὐᾷ λυτροῦμαι παγενῆ καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐξαναστήσομαι»... Ἄς κλαύσωμεν ἐπὶ τοῦ ἐσφραγισμένου Τάφου ὅχι τὸν ἐν αὐτῷ ἀναπαυόμενον Χριστὸν, ἀλλὰ τὴν ἁμαρτίαν ἐξ ἧς «ὁ θάνατος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον» καὶ δι' ἣν ὁ Χριστὸς κατήλθε μέχρις Ἄδου, καὶ γονυπετεῖς ἐκεῖ ἄς ἀποφασίσωμεν. «συναξέντες τῷ Χριστῷ» διὰ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, νὰ μείνωμεν νεκροὶ διὰ τὸν κόσμον ἵνα ἀπολαύσωμεν τῶν ἀγαθῶν τῆς ἐν Χριστῷ ἁγίας ζωῆς. «Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις» ἵνα δυναθῶμεν νὰ ἴδωμεν τὸ «ἀνεσπερον φῶς» τῆς Ἀναστάσεως.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΑΜΒΩΝΑ

ΟΜΙΛΗΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑΤΑ

18.

Ἡ νίκη τοῦ Χριστοῦ

(Κυρ. Πάσχα—1 Μαΐου)

... Καὶ ἐνεκατέμνη τὴν θόβαν Αὐτοῦ, θόβαν ὡς μονογενοῦς παρὰ Πατρός (Ἰω. α', 14)

Ἐορτῶν εορτῆ καὶ πανηγυρεῖς πανηγύρεων! «Λίθος ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγεννήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας» καὶ ὁ κενὸς τάφος τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ ἐπὶ εἴκοσιν ὀλοκλήρους αἰῶνας

διασηφύττει τὴν *νίκην* Αὐτοῦ, δι' ὧν «χαρᾶς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναστάσεως τὴν πείραν εὐληφότες».

Α'.—Σήμερον τρανότατα ἀπέδειξεν ὁ Χριστὸς τὴν βαθυτάτην ἀλήθειαν τῶν λόγων Του ἐκείνων «θαρσεῖτε ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» καὶ ἐφανέρωσεν ὄντως «τὴν δόξαν Αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ Πατρὸς».

Δι' ὅλης τῆς ἐπιγείου ζωῆς Του ὁ Κύριος διήλθεν ἀπροστος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόσμου, ἀκαμπτος πρὸ τῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς, ἀτρόμητος πρὸ τῶν κινδύνων τοῦ ἀγῶνος. Οὔτε ἡ κολακεία τοῦ κόσμου κατώρθωσε νὰ δαμιάσῃ τὴν ἀκαμψίαν Του, οὔτε τὸ μῖσος ἠδυνήθη νὰ Τον ἀποκαρδιώσῃ ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῆς θείας Του ἀποστολῆς.

«Ἐν τῷ κόσμῳ θλίβην ἔξετε» ἔλεγε πρὸς τοὺς ἰδιούχοις Του, «οἱ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ... διὰ τοῦτο μσεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος». Τί ἄλλο ἠδύνατο νὰ περιμένῃ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸν κόσμον; Τί ἄλλο ἀπὸ «τὸ ποτήριον» τοῦ μαρτυρίου τὸ ὁποῖον Τῷ προσεφέρθη πικρότατον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Γολγοθᾶ;

Ὁ κόσμος ἔφερε τὸν Χριστὸν ἀντιμέτωπον πρὸς τὸν θάνατον καὶ Τὸν κατεβίβασε μάλιστα μέχρι τοῦ Ἄδου. Καμμία νίκη δὲν εἶναι δυνατὴ, χωρὶς ἀγῶνα. Ὅσῳ σκληρότερος ὁ ἀγὼν, τόσῳ περιφανέστερα ἡ νίκη.

Β'.—«Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον; ποῦ σου Ἄδῃ τὸ νίκος»;—«Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ ταῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος»!

Δὲν ἔχει πλέον καμμίαν ἐξουσίαν ὁ θάνατος καὶ δὲν κατέχει ὁ Ἄδῃ κανένα νεκρὸν. «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται».

«Οὐκ ἔστιν ὁ Θεὸς θεὸς νεκρῶν ἀλλὰ ζώντων» καὶ ἡ παναρχαία κατάρα τοῦ Δημιουργοῦ πρὸς τὸν ἀπατεῶνα ἐπραγματοποιήθη. Ὁ Χριστὸς, «τὸ σπέρμα τῆς γυναικὸς», συνέτριψε πλέον τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφεως καὶ ἔδωκεν «ἐξουσίαν τοῖς πιστεύουσιν εἰς Αὐτὸν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι».

Πανηγυρίζει σήμερον ἡ σύμπασα κτίσις καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἀνέροχεται πρὸς τὴν ἀρχαίαν πατρίδα: «φωτίζου, φωτίζου ἡ νέα Ἱερουσαλήμ, ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνέτειλεν!»

Πολῖται ἡμεῖς τῆς «νέας Ἱερουσαλήμ» ὑπὸ τοιοῦτον τροπαιοφόρον Ἀρχηγὸν πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ φοβηθῶμεν τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ δειλιάσωμεν ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ; Ἐχομεν παρ' Αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄφρων καὶ σκορπιῶν καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ. Ἡ νίκη τοῦ Χριστοῦ εἶναι καὶ νίκη ἰδική μας, ἀποκτημένη διὰ τῆς πίστεως, εἰς Αὐτόν, «αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη, ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ὑμῶν».

Τῆς πίστεως ταύτης ἡ κάτοχοι βλέπουσιν ἐν ἑαυτοῖς ἐκδηλουμένην τὴν «δόξαν» τοῦ Ἀναστάντος Λυτρωτοῦ καὶ εἶναι ὄντως «μακάριοι».

Εἰς τὴν παροῦσαν κρίσιμον στιγμὴν, πόσα πράγματα διδάσκει ὁ κενὸς τάφος τοῦ Χριστοῦ! Ποῖος ἄλλος θὰ ἠδύνατο νὰ ἐγγυηθῇ ἀπολύτρωσιν εἰς τὴν

ὀδυνωμένην ἀνθρωπότητα, ἂν ὄχι Ἐκεῖνος, ὅστις ἐξεμηδένισε τὴν δύναμιν τῆς ἁμαρτίας καὶ κατεξηντέλισε τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ;

F. Γ. Μ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὰ αἷτια τῆς κρίσεως.

Ἐν προῖτῃ ἐφημερίδι ἐπ' ἐσχάτων ἐπὶ συνεχεῖς ἡμέρας ἐδημοσιεύοντο τὰ πορίσματα μακροῦς ἐρεῖτης περὶ τῶν αἰτίων τῆς σοφοῦς παγκοσμίου κρίσεως, πρὸς πρόσωπα δευτέρου ὄρου ὡς ἐκ τῆς μορφῆς τῶν νὰ ἔχουσι γνῶμην περὶ τῶν παραγόντων τῆς λίαν δεσαστοῦ καταστάσεως τῆς ἀνθρωπότητος. Οὕτω οἱ μὲν ἐξαρχαίησαν τὴν κρίσιν ὄχι οἰκονομικῆν, ἀλλ' ἠθικῆν διότι «τὸ δρώμα τῆς ἀνθρωπότητος οὐδέποτε ἐπῆρξεν ἑλικόν»· οἱ δὲ «ἀποτέλεσμα λοξοδρομήσεως ἀπὸ τὸν δρόμον ποῦ ὄγειλε νὰ ἀκολουθήσῃ ἡ ἀστική κοινωνία»· ἄλλοι ἀπέδωκαν αὐτὴν «εἰς τὴν διάσπασιν τῆς ἐνότητος ποῦ πρέπει νὰ ἔχη μία κοινωνία, ἕνας πολιτισμὸς», εἰς τὸ «ἀμορφοῦ τῆς σημερινῆς κοινωνίας» καὶ «εἰς τὴν ἐπακολουθήσασαν τροπὴν πρὸς ἀνωμαλίαν καὶ ἀταξίαν»· ἄλλοι, χωρὶς νὰ ἀρηθροῦν ὅτι «αἱ ἑλικαὶ συνῆλθαι τῆς ζωῆς, οἱ κακοὶ βιωτικοὶ ὄροι ἐπηρεάζουν σημαντικώτατα κάποτε τὴν ζωὴν», δὲν ἀποδίδουν τὴν γένεσιν τῶν «εἰς τὴν μοιραίαν φορὰν τῶν πραγμάτων», ἀλλ' εἰς θετικὰς ἀνθρωπίνους πράξεις· κατ' ἄλλους αἷτιος τοῦ «ξεχαρβαλώματος» εἶνε «ὁ ἀχαλίνωτος ἐργασμὸς καὶ ὁ ἑλισμὸς, ὡς ἐπανάστασις τῆς ὕλης κατὰ τοῦ πνεύματος, ἡ λατρεία πρὸς ἕνα ἀκρατὸν ἑλισμόν».

Ταῦτα ὅσοι ἐκ τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου προεκλήθησαν νὰ εἰπωσι γνῶμην.

Ἐκ τῶν οἰκονομολόγων, τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν κοινωνιολόγων τινὲς ἀπεφάνθησαν ὅτι δὲν λείπει βεβαίως ἡ ἠθικὴ πλευρὰ τῆς κρίσεως, ἀλλ' «ἡ ἑλικὴ πλευρὰ εἶνε ἀμεσώτερα», ἐπομένως «ἡ σπονδαιοτέρα μορφή τῆς εἶνε ἡ οἰκονομικὴ»· ἄλλοι τὴν κρίσιν ἐξαρχαίησαν ὡς «ἀναζήτησιν ἐνὸς κρατικοῦ σοσιαλισμοῦ»· ἄλλοι ἀπέδωκαν αὐτὴν εἰς «ὄρισμένης παραβάσεως τῶν ἀρχῶν τῆς λαϊκῆς κροιαρχίας», ἢ «εἰς τὴν ὑπερπαραγωγὴν καὶ εἰς τὴν ἀνθησιν τῶν σοσιαλιστικῶν θεωριῶν» καὶ ἄλλοι ὡς αἷτιον αὐτῆς κατήγγειλαν «τὰς ἀντινομίας ποῦ διέπειν τὸ καπιταλιστικὸν καθεστῶς» καὶ «τὸ κεφαλαιοκρατικὸν σύστημα».

Αἱ Φυσικαὶ Ἐπιστήμαι καὶ ἡ κρίσις.

Ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἀνωτέρω γνῶμας, ἀλλ' ἀσχετῶς ὅλως πρὸς τὴν ἐν λόγω δημοσιογραφικὴν ἐρευν-

ναν, ως τὸ μᾶλλον ἀπροσδόκητον αἴτιον τῆς κρίσεως ἤθελεν ἐκ πρώτης ὕψεως φανῆ τὸ ὀριζόμενον ἐπὶ τοῦ διαπρεποῦς καθηγητοῦ τῆς Ἱστορίας τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πανεπιστημίῳ κ. Μιχ. Στεφανίδου ἐν ἄρθρῳ του ἐπὶ τὸν τίτλον «Αἱ Φυσικαὶ Ἐπιστήμαι καὶ ἡ παρούσα κρίσις» («Πολιτισμὸς» Α' 233). Κατὰ τὸν κ. Στεφανίδου. «Αἱ Φυσικαὶ Ἐπιστήμαι πρόπει νὰ θεωρηθῶν ὡς ἐν ἀπώτερον ἠθικὸν αἴτιον τῆς παρουσίας κρίσεως». Ἡ ἀποκλειστικὴ ἐπὶ τῆς πλουτοκρατίας χρησιμοποίησις τῶν φυσ. ἐπιστημῶν εἰς ἐξυπηρέτησιν τοῦ πρακτικοῦ ὠφελιμισμοῦ, παραγκωνίσασα τὴν θεωρητικὴν πραγματέυσιν τῶν ἐπιστημονικῶν ἀληθειῶν καὶ ὡς ἐπιστημονικὴν ἔφευγαν χαρακτηρίσασα μόνον τὸ πείραμα, συνετέλεσεν ὥστε τὸ ἀσθητῶς ρεαλιστικὸν τοῦτο πνεῦμα τῆς ἐπιστήμης νὰ μεταδοθῆ καὶ εἰς τὸν ἠθικὸν κόσμον. «Ὅλα τὰ προβλήματα τοῦ ἠθικοῦ κόσμου ἐξετάζονται μὲ τὰ διδάγματα τῆς Μηχανικῆς καὶ Χημείας. Αἱ πράξεις τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν κοινωνίαν κρινόμεναι μὲ συστήματα ἐπιστημονικὰ καὶ μὲ μαθητικὸν τύπον. Σκέψεις καὶ αἰσθήματα καὶ ἀρεταὶ καὶ κακίαι κρίνονται καὶ χρησιμοποιοῦνται μὲ τὰς ἀπόψεις τοῦ θετικοῦ καὶ τοῦ ὠφελιμοῦ. Ἡ «Ἐπιστήμη» προσωποποιεῖται εἰς ἀλάνθαστον προφήτιδα, εἰς τοὺς χρησμούς τῆς ὁποίας καμμία ἀπὸ κανένα δὲν ἐπιτρέπεται ἀμφιβολία. Ἐντεῦθεν δὲ μὲ τὸν χρηματιστικὸν προετόν συνεβάδισε μία ἠθικὴ παράλυσις καὶ ὁ συνδυασμὸς τούτων ἔφερε τὴν παρούσαν ἀναρχίαν εἰς τὸν βίον καὶ τὰς πράξεις τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων, τὴν ἔλλειψιν «βάσεων» καὶ εἰς τὴν ἔλικην καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν». Ὡς ἐκ τούτου ὁ κ. καθηγητῆς διαπιστοῖ τὴν ἀνάγκην «αἱ φυσικαὶ ἐπιστήμαι ν' ἀπολειμανθῶν ἀπὸ τὸ ἄγος τοῦ ρεαλισμοῦ, καὶ ἡ ἀνάγκη αὐτὴ ἀναμφιβόλως ἵνα συντελεσθῆ κατὰ τὸν ἀδύρῳτον νόμον τῆς ἀνακινώσεως πραγμάτων καὶ φαινομένων καὶ ἰδεῶν. Ἐκ τῆς Ἱστορίας δὲ δειγνόμεθα νὰ συμπέρανουμεν, ὅτι τὴν ἔλικην πνευματικὴν κίνησιν διακινεῖται μία θεμελιώδης ἀναγκάζουσις τῶν τριῶν ἰδανικῶν, τὰ ὁποῖα εἶναι συγχρόνως καὶ τριὰ οὐσιώδη προβλήματα τῆς φιλοσοφίας: τοῦ Ἀνθρώπου μὲ τὸ «καλόν», τοῦ Θεοῦ μὲ τὸ «ἀγαθόν» καὶ τῆς Φύσεως μὲ τὸ «ἀληθές». Τὴν ἀνθρωποκρατικὴν ἀρχαιότητα διεδέχθη ὁ θεοκρατικὸς μεσαίον, καὶ τοῦτον ἡ φυσιοκρατία τῶν νεωτέρων χρόνων. Ἐρχεται τώρα καὶ πάλιν ἡ σειρὰ τῆς πίστεως εἰς τὸν ἀνθρώπον μὲ τὰ δικαιώματά του καὶ τὰ ἰδανικὰ τὰ ὅσα ἴσως». Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον

«ἡ φυσιοδικὴ ἔφευγα, ἐλευθέρω ἀπὸ ἀσάλευτα δομητικῶν συστημάτων, θ' ἀγορευθῆ πρὸ παντὸ εἰς τὴν θεωρίαν τῆς βίης, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς».

Πρόκειται δὴλα δὴ περὶ τῆς χρονίας ἐκείνης παρεξηγήσεως τῶν οὐχὶ γνησίων μυστῶν τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, τῶν ἀξιούντων νὰ εἰσβαίνωσιν εἰς τὸ πεδίον τὸ ἠθικὸν καὶ τὸ θρησκευτικόν, καὶ νὰ ἐξετάζωσιν, νὰ κρίνωσιν καὶ νὰ ἀπογαίνωσιν περὶ τῶν ἄλλων διὰ τῶν μόνον ἐπὶ τοῦ βίαιου κόσμου ἐφαρμοζομένων μέσων καὶ μεθόδων καὶ οὕτως ἐκτροπῶν τὴν ἐπιστήμην τῆς φυσίας ἀποστολῆς τῆς Αἴαν ὁρθῶς λοιπὸν ὁ κ. καθηγητῆς διακινεῖται ὅτι μὲγα μέρος τῆς εὐθύνης διὰ τὴν σημερινὴν κρίσιν, ἐξ ἧς τόσον αἰσχεῖ ἡ ἀνθρωπότης, φέρονται οἱ ἀφιλόσοφοι οὗτοι καὶ μὴ ἄστυοι ἐπιστήμονες.

Μετὰ τὴν παγκόσμιον λαίλαπα, ἡ ὁποία καὶ ψυχικῶς ἀπεγύμνωσε τὸν κόσμον, ἡ ἀνθρωπότης φέρεται ἀσυνάρτητος καὶ ἀφιλοσόφητος, ἐν τῇ τοιαύτῃ δὲ ἀκαταστασίᾳ τῆς «δὲν εἶνε ἀνεξήγητον ὅτι ἀκούονται συχνὰ ἀμφιβολίαι περὶ τῆς χρησιμότητος τῶν ἱστορικῶν καθ' ὅλου σπουδῶν, οὐχὶ δὲ σπανιώτερον ἐκδηλοῦται ἀντίθεσις κατὰ τῶν πνευματικῶν καὶ φιλοσοφικῶν ἐπιστημῶν» - εἶπεν ὁ διαπρεπὴς ἀρχαιολόγος κτηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γ. Οἰκονόμου ὡς Γεν. Γραμματεὺς τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν πεπραγμένων αὐτῆς. Τοῦτο ἀκριβῶς ἀποτελεῖ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς σημερινῆς νόσου: «ἡ περιφρόνησις πρὸς τὸ πολυτιμώτατον στοιχεῖον τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως, τὴν σκέψιν καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτῆς, καὶ ἡ προσήλωσις πρὸς τὸν ἀτομικὸν ὕλισμὸν καὶ τὴν ὕλικὴν δύναμιν εἴτε εἰς τὰ ἄτομα, εἴτε εἰς τὰ ἔθνη, καὶ ἡ ἐκ τούτου διεθνῆς τυφλὴ κατεύθυνσις πρὸς τὸν κυκλωπισμὸν».

Ὁ ζηλωτῆς πρωτοπρεσβύτερος Αἰδεσ. Γεώργιος Μακρῆς ὑπὸ τὸν τίτλον «Θλιβερὰ φαινόμενα διορθώσιμα» ἐν τῷ «Ἱερῷ Συνδέσμῳ κακίξει μετ' ἀναγκάσεως δικαίας τὸν ὑπὸ τῶν πνευματικῶν περιορισμῶν τοῦ μυστηρίου τῆς ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως «εἰς τὸ διάβασμα μᾶς εὐχῆς ἀνευ ἔξαγορεύσεως», ὡς ἐνόχους δὲ τῆς ἐκτροπῆς ταύτης κατονομάζει καὶ τὸν μυρία προφασισζόμενον πρὸς ἀσφαγὴν τῆς ἐξομολογήσεως λαὸν καὶ ἀπαιδεύτου: τινὰς ἱερεῖς «πάσχοντας ραθυμίαν καὶ ἀμάθειαν». «Ἄλλ' ἐὰν ἐγνώριζον - ἐπάγεται - τί χάνει ἡ Ἐκκλησία, τί χάνει ἡ πίστις, τί χάνομεν καὶ ἡμεῖς ἀκόμη καὶ ἡ κοινωνία μας ὅλη μὲ αὐτὴν τὴν κατάσκησιν τοῦ εὐσπλαγχνικωτάτου τούτου μυστηρίου τῆς Ἐξομολογήσεως, ἤθελον φριξοῖ καὶ ἤθελον λάβῃ ἄλλας ἀποφάσεις».

Τὸ νέον ἐν Κάρλοβιτς ρωσικὸν περιοδικὸν «Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιθεώρησις» εἰς τὸ πρῶτόν του φύλλον μέμφεται τοὺς ρώσους ἀρχιερεῖς ὅτι «ἐπὶ ὀλόκληρον ἡδὴ δεκαετίαν οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπεχείρησε νὰ πραγματευθῆ τὸ κλέγον διὰ πάντας ζήτημα τῶν σχέσεων μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς σημερινῆς πολιτικῆς ἀρχῆς ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας τῆς ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐπὶ

ολόκληρον τὴν δεκαετίαν ταύτην—ἐπάγεται τὸ ἐν λόγῳ φύλλον—εὐρισκόμεθα ἐνώπιον ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτων λύσεων τοῦ ζητήματος τούτου ὑπὸ τῶν αὐτῶν προσώπων. Πολλοὶ ἀποφεύγουσι νὰ ἀποφαίνωνται ἐπ' αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ ἀναμείξουν τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τὴν πολιτικὴν, ἀλλὰ «εἶνε—ἐρωτᾷ—δυνατὸν ἢ Ἐκκλησία νὰ εἶνε ἀ-πολιτικὴ, δηλ. τελείως οὐδετέρα καὶ ἀδιάφορος πρὸς τὴν πολιτικὴν ἐφ' ὅσον τὰ τέκνα τῆς εἶνε συγχρόνως καὶ κάτοικοι οἰουδήποτε κρατοῦς, ἀνεξαρτήτως ἂν συνδέεται πρὸς αὐτὸ ἢ ὄχι»

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος διέκοψεν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τὰς ἐργασίας τῆς.

— Ἐχορηγήθη τῷ Σ. Τρίκκης καὶ Σταγῶν ὀκταήμερος ἀδεια ἀπουσίας δι' Ἀθήνας λόγῳ ἀτομικῶν αὐτοῦ ὑποθέσεων.

— Διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Σ. Μητροπολίτου Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ἡγούμενος τῆς ἱ. μονῆς Ἐλώνης ὁ ἀρχιμ. Προκόπιος Ζαροκόστας καὶ σύμβουλοι οἱ μοναχοὶ Βαρναβας Τραϊφόρος καὶ Νικηφόρος Κοσοῦβας.

— Τηλεγραφικῶς ἀνεκοινώθη τῷ Σ. Μητροπολίτῃ Κερκύρας καὶ Παξῶν ὅτι ἐπετρέπη εἰς τὸν ἱερέα Ἀθανάσιον Καρύδην ἵνα μεταβῇ εἰς Βρινδῆσιον πρὸς τέλει των ἱερῶν ἀκολουθιῶν κατὰ τὴν Μεγάλην ἑβδομάδα καὶ τὸ Πάσχα διὰ τοὺς ἐκεῖ διαβιούοντας Ἕλληνας.

— Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης Δευτέρας προσήλθεν εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον ὁ κ. Ἐπιτροπὸς τῆς Παιδείας καὶ Ἐρησκειμάτων μετὰ τινων τῶν καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ συνεσκέφθησαν περὶ τῆς τοποθετήσεως τῶν ἔξω θέσεως πτυχιούχων θεολόγων. Ὡς γνωστὸν, μέχρι τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1929 ἐχρησιμοποιούντο ὑπὸ τοῦ κράτους διὰ τὰ σχολεῖα ἀδιακρίτως φιλόλογοι καὶ θεολόγοι. Διὰ νόμου ὁμοῦ τοῦ 1929 περιωρίσθησαν εἰς εἰδικότητος μόνον, κατὰ συνέπειαν ὁ ἀριθμὸς τῶν θεολόγων περιωρίσθη. Ἐκ τῶν 310 χρησιμοποιοῦνται νῦν μόνον 110. Ἐπειδὴ δὲ τὰ δημιουργούμενα κενὰ εἰς τὰς 110 θέσεις θὰ πληροῦνται ἐκ τῶν ἤδη πλεοναζόντων ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει καθηγητῶν τῶν Ἐρησκειτικῶν, οἱ ἐξελεθῶντες ἀπὸ τοῦ 1929 καὶ ἐντεῦθεν παραμένουν ἀνεὺ θέσεως καὶ θὰ παραμείνουν ἐπὶ πολλὰ ἀκόμη ἔτη, δεδομένου ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐξερχομένων ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου δὲν περιωρίσθη. Οἱ ἐν λόγῳ θεολόγοι παρακαλοῦσιν ὅπως, ἐφόσον τὸ κράτος δὲν δύναται πρὸς τὸ παρὸν νὰ τοὺς ἐξοικονομήσῃ εἰς τὰ Γυμνάσια, χρησιμοποιηθοῦν ἢ εἰς τὰ πρακτικὰ λύκεια καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα, ἢ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἱεροκήρυκες, ὡς γραμματεῖς μητροπόλεων καὶ ὡς καθηγηταί.

Μετὰ τὴν μακρὰν σύσκεψιν τῆς Ἱ. Συνόδου, ἀπεφασίσθη ἵνα συσταθῇ ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἰωαννίνων ὡς Προέδρου καὶ τῶν κ.κ. Δ. Σ. Μπαλάνου καθηγητοῦ, Λεων. Φιλιππίδου διειθυντοῦ παρὰ τῇ Διευθύνσει Ἐρησκειμάτων

καὶ Λέφα ἐκπαιδευτικοῦ συμβούλου τοῦ Ἐπιτροπείου Παιδείας κλπ. ὅπως μελετήσῃ τὸ ζήτημα.

— Πρὸ τῆς οἰσκέψεως κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου συζητουμένου τοῦ ζητήματος περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐξέθηκε τὰς μέχρι τοῦδε ἐνεργείας του περὶ τῆς Γερμανείου Σχολῆς, προέτεινε δέ, καὶ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐγένετο δεκτὸν, ὅπως τὸ ἐκ τῆς ἀποζημιώσεως ληφθησόμενον ποσὸν χρησιμοποιηθῇ πρὸς ἀνέγερσιν ἐν τῇ Μυτῇ Πετρακῇ κτιρίου, οὕτως ὡς μὴ πλευρὰ χρησιμοποιηθῆσεται διὰ τὸν ἐν ἀρχικῶς ἰδρυθῆ σκοπον ἢ Γερμανείου Σχολῆς. τὸ δὲ λοιπὸν μέρος διὰ τὸ Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον καὶ Φρονιστήριον.

— Διὰ Διατάγματος δημοσιευθέντος ἐν τῇ Ἐφημερίδῃ τῆς Κυβερνήσεως, ὁ συνοικισμὸς τῶν περιόικων τῆς ἁγίας Βαρβάρας ἢ Χαλκωματῶ Πατρῶν, ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μετὰ ἐνοριακὸν ναὸν τῆς ἁγίας Βαρβάρας.

— Ὡσαύτως ὁ συνοικισμὸς Καμαροῦλα Ἀγρινίου ἀποσπώμενος ἐκ τῆς ἐνορίας τοῦ ναοῦ ἁγίου Χριστοφόρου Ἀγρινίου ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μετὰ ναὸν ἐνοριακὸν τὸν τῆς ἁγίας Παρασκευῆς.

— Ἐπίσης διὰ Διατάγματος καθωρίσθησαν αἱ ἐν τῇ ἱερᾷ μητροπόλει Σιοανίου καὶ Σιατίστης ἐνορίαι.

— Ὁμοίως διὰ Διατάγματος συγχωνεύεται ἡ ἱερὰ μονὴ τοῦ ἁγίου Γεωργίου Ἐπταχωρίου τῆς ἱ. μητροπόλεως Καστορίας εἰς τὴν ἱ. μονὴν τῶν ἁγίων Ἀναργύρων τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως.

— Ὡσαύτως ὁ συνοικισμὸς Διαμαντέικα Ἀγρινίου, ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μετὰ ναὸν ἐνοριακὸν τὸν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

— Διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Σ. Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναρίου ἡγούμενος τῆς ἱ. μονῆς ἁγίου Γεωργίου ὁ ἱερομόναχος Δαμασκηνὸς Κοσμά ἀντὶ τοῦ παυθέντος τοιοῦτου, σύμβουλος δὲ διωρίσθη ὁ Ἀνθιμος Σακελλαρόπουλος.

— Διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Σ. Φωκίδος κατόπιν ἐκλογῆς ὡς σύμβουλος τῆς ἱ. μονῆς τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ ὁ Παρθένιος Μακρογιάννης ἀντὶ τοῦ ἐκπεσόντος τοιοῦτου Λεοντίου Σπαθιά.

— Διὰ Διατάγματος τὸ χωρίον Καστανοῦλα τῆς ἱ. μητροπόλεως Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας ἀποσπώμενον τῆς ἐνορίας Πεντακόρφου ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν.

— Διὰ Διατάγματος ἠεκυρώθη τὸ ἀπὸ 27 Ν)βρίου π. ἔ. Διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποῖου ἡ ἐνορία Διμογαρδίου καὶ Παλαιοχωρίου συνεχωρεύθη εἰς τὴν ἐνορίαν Δίβρης.

— Διὰ Διατάγματος συνεχωνεύθησαν α) ἡ ἱ. μονὴ Σιαμάδων εἰς τὴν ἱ. μονὴν Σταγιάδων, β) ἡ ἱ. μονὴ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ εἰς τὴν ἱ. μονὴν τῆς Κοιμήσεως Θεοτοκου Γκούρας καὶ γ) ἡ ἱ. μονὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς εἰς τὴν ἱ. μονὴν τῆς ἁγίας Τριάδος τῆς ἱ. μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν.

— Δι' ἐγγράφου πρὸς τὸ Ἐπιτροπεῖον Παιδείας καὶ Ἐρησκειμάτων ἡ Ἱ. Σύνοδος παρακαλεῖ, ὅπως ἀπομακρυνθῇ ἐκ τοῦ ἐν Χίῳ Γυμνασίου ὁ καθηγητῆς τῶν Γαλλικῶν κ. Συρίγος.

— Τὸ Κ. Συμβούλιον τῆς Διοικήσεως Ἐκκλησ.

Περιουσίας λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὰς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 138 ἑ. ἔ. ἐγγράφου τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου ΟΔΕΠ Χαλκίδος ὑποβληθείσας ὑποδείξεις αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκειᾶς μονῆς Εὐαγγελισμοῦ πρὸς ἄμεσον ἐκποίησην τῆς νησίδος Τσουγκριὰ ἐγκρίνει τὴν διὰ δημοπρασίας ἐκποίησην ταύτης τεθησομένης ὡς πρώτης προσφορᾶς τοῦ ποσοῦ τῶν δρχ. 2.000.000. ἦτοι κατὰ δραχμὰς 1.400.000. ἀνωτέρας τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐν Σιγιάτῳ Ἰπ)ματος τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς καθορισθέντος ποσοῦ, ὅπερ ἀπετίμησε ταύτην εἰς τὸ ποσὸν τῶν δρχ. 600.000.

—Ὁμοίως λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 30395 ἑ. ἔ. ἐγγράφου τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος διαβιβασθὲν ἀντίγραφον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 10397) 31.3.32 ἐγγράφου τοῦ ἐν Σύρῳ Ἰπ)ματος αὐτῆς ἀναφέροντος ὅτι τὰ Ἑγ)λια τῶν Ἰ. Μονῶν Ζωοδόχου Πηγῆς ἢ Ἁγίας, Ἁγίου Νικολάου ἐν Ἀνδρῶν, Παναχράντου ἐν Ἀνδρῶν, Βρύσεως ἐν Σίφῳ ἐξακολουθοῦσιν εἰσπράττοντα καὶ δαπανῶντα τὰς εἰσπράξεις τῶν ἀπ' εὐθείας ἀνευ τῆς μεσολαβήσεώς του, ἀπεφάσισεν ὅπως ἀντίγραφον τοῦ ἀνωτέρω ἐγγράφου διαβιβασθῆ εἰς τὸ Τοπικὸν Συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. Σύρου, παρακληθῆ δὲ τοῦτο γὰ διατάξῃ τὰ ἀναφερόμενα Ἑγ)λια ἵνα ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀπολογηθῶσι διὰ τὴν τοιαύτην αὐτῶν παρά τὸν νόμον καὶ τὰς ἐγκυκλίους διαταγὰς τοῦ Ὁργανισμοῦ ἐνέργειαν, ἀποστείλῃ δὲ τὰς ἀπολογίας μετὰ τῆς ἐπὶ ἐκάστης τούτων γνώμης αὐτοῦ.

—Διὰ Π. Διατάγματος αἱ ἐνορίαί τῶν κομοπόλεων καὶ χωρίων τῆς περιφερείας τῆς Ι. Μητροπόλεως Σιδηροκάστρου καθορίζονται ὡς ἑξῆς: 1) Τοῦ Σιδηροκάστρου εἰς δύο α) τὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ β) τὴν τῆς Εὐαγγελιστρίας 2) τοῦ Νέου Πετριτίου εἰς μίαν τὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, 3) τῶν Ἄνω Ποροῶν εἰς μίαν τὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, 4) τῶν Κάτω Ποροῶν, εἰς μίαν τὴν τοῦ Ἰωάννου Προδρόμου, 5) τοῦ Χαρωποῦ εἰς μίαν τὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, 6) τοῦ Σχιστολίθου, εἰς μίαν τὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, 7) τοῦ Ἀετοβουνίου, εἰς μίαν τὴν τῆς Μεταμορφώσεως, 8) τῆς Ἀγριολεύκης, εἰς μίαν τὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, 9) τοῦ Γονίμου, εἰς μίαν τὴν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, 10) τοῦ Μεγαλοχωρίου, εἰς μίαν τὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, 11) τοῦ Μανιταρίου, εἰς μίαν τὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου 12) τοῦ Λιμνοχωρίου, εἰς μίαν τὴν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, 13) τῆς Βυρωνείας, εἰς μίαν τὴν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, 14) τοῦ Ἀκριτοχωρίου, εἰς μίαν τὴν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης, 15) τοῦ Μανδρακίου, εἰς μίαν τὴν τῆς Γεννήσεως Θεοτόκου, 16) τῆς Λειβαδιᾶς, εἰς μίαν τὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος. 17) τοῦ Θεοδωριτίου, εἰς μίαν τὴν τῶν Ταξιαρχῶν, 18) τῆς Φιλύρας, εἰς μίαν τὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, 19) τοῦ Σιδηροχωρίου, εἰς μίαν τὴν τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, 20) τῆς Κερκίνης, εἰς μίαν τὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, 21) τοῦ Μεσολόφου, εἰς μίαν τὴν τῆς Μεταμορφώσεως, 22) τῆς Δαφνούσης, εἰς μίαν τὴν τοῦ Ἰωάννου Θεολόγου, 23) τοῦ Σταυροδρομίου, εἰς μίαν τὴν τῶν ἁγ. Πέτρου καὶ Παύλου, 24) τοῦ Μοναστηρακίου, εἰς μίαν τὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, 25) τοῦ Καλοχωρίου, εἰς μίαν τὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, 26) τῶν Πλατανακίων, εἰς μίαν τὴν τῆς Κοιμήσεως, τῆς Θεοτόκου, 27) τῆς Μακρονίτσας, εἰς μίαν τὴν τῆς Κοιμήσεως

τῆς Θεοτόκου, 28) τῆς Καστανούσης, εἰς μίαν τὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, 29) τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, εἰς μίαν τὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, 30) τῆς Ροδοπόλεως, εἰς μίαν τὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, 31) τοῦ Χορτεροῦ, εἰς μίαν τὴν τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου, 32) τοῦ Ἀγκύστρου, εἰς μίαν τὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, 33) τοῦ Κρασσοχωρίου, εἰς μίαν τὴν τῶν Ταξιαρχῶν, 34) τῆς Ἄνω Κάτω Καρυδιᾶς, εἰς μίαν τὴν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, 35) τοῦ Καπνοτόπου, εἰς μίαν τὴν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, 36) τοῦ Προμαχώνος, εἰς μίαν τὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, 37) τοῦ Κλειδίου, εἰς μίαν τὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, 38) τοῦ Καρυδοχωρίου, εἰς μίαν τὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, 39) τοῦ Ἀχλαδοχωρίου, εἰς μίαν τὴν τῶν Ταξιαρχῶν, 40) τοῦ Καπνοφύτου, εἰς μίαν τὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, 41) τῆς Φαιᾶς Πέτρας εἰς μίαν τὴν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, 42) τοῦ Ἄνω Μετάλλου, εἰς μίαν τὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, 43) τῆς Μεσαίας, εἰς μίαν τὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, 44) τοῦ Γεφυροδίου, εἰς μίαν τὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, 45) τῆς Κοιμήσεως εἰς μίαν τὴν τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου, 46) τοῦ Στρομνοχωρίου εἰς μίαν τὴν τῆς Ἀποτομῆς Προδρόμου, 47) τοῦ Βαμβακοφύτου εἰς μίαν τὴν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου, 48) τῆς Ἄμμουδιᾶς, εἰς μίαν τὴν τῶν Ταξιαρχῶν, 49) τοῦ Βαλτεροῦ, εἰς μίαν τὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, 50) τοῦ Χαμαρωτοῦ, εἰς μίαν τὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

—Διὰ Π. Διατάγματος αἱ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ξάνθης ἐνορίαί καθορίζονται ὡς ἑξῆς Ἀ'. Τῆς πόλεως Ξάνθης 1) Ἡ τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ τοῦ Τιμίου Προδρόμου, 2) ἡ τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν (Καβακίου), 3) ἡ τοῦ Ἁγίου Πολυκάριπου (Γυμναστήριον), 4) ἡ τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου (Οὐζοῦ—Σοκάκ), 5) ἡ τῶν Ἁγίου Γεωργίου καὶ Ἁγίου Βλασίου (Ἠνωμένων Ἐκκλησιῶν), 6) ἡ τῶν Ἁγίων Δώδεκα Ἀποστόλων (Χατζῆ—Σταύρου), 7) ἡ τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου (Προσφυγικὸν Συνοικισμὸν), 8) ἡ τῆς Μεταμορφώσεως Σωτῆρος Χριστοῦ (Κυψέλης ἢ Κριονεριοῦ). Β'. Τῆς ὑπαίθρου χώρας. 9) Ἡ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Χρύσης (Κιρετσιλέρ), 10) ἡ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Νέου Ζυγοῦ, 11) ἡ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Κιμμερίων, 12) ἡ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Χιονίστρας μετὰ τοῦ παρακειμένου αὐτῷ συνοικισμοῦ Πεινουῦ, 13) ἡ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Περοχωρίου μετὰ τῶν συνοικισμῶν Εὐμοῖρου, Μόρσας, Νέας Μορσίνης, 14) ἡ τοῦ Τιμίου Προδρόμου Ἐρασμίου (ἢ Ζηλωτῆς), 15) ἡ τῆς Ὑπαπαντῆς Χριστοῦ Γεννησαίας μετὰ τοῦ παρακειμένου αὐτῷ Συνοικισμοῦ Βαφέικα, 16) ἡ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ἰμέρας (Σάλτικλη), 17) ἡ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Μάνδρας, 18) ἡ τῆς Ὑψώσεως Σταυροῦ Πλαστηριῶν μετὰ τοῦ Πόρτο Λάγο, 19) ἡ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Κελίσσης μετὰ τῶν συνοικισμῶν Δάφνης καὶ Γκιώνας, 20) ἡ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Μαγικῶν μετὰ τοῦ Συνοικισμοῦ Κατραμίου, 21) ἡ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Κιουσοῦ, 22) ἡ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Κυψέλης, μετὰ τοῦ συνοικισμοῦ Γκιζέλης, 23) ἡ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Λεύκης (Μπέδελι), 24) ἡ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Σουνίου, 25) ἡ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πηγαδίων (Κοζλάρ), 26) ἡ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀβδήρων, μετὰ τῶν συνοικισμῶν Βελόνης καὶ Πεζούλας, 27) ἡ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ἀβάτου, 28) ἡ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ὀλβίου μετὰ τοῦ συνοικισμοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου (ὁμωνύμου Ἐκκλη-

σίας), 29) ή του Ἁγίου Γεωργίου Φελώνης (Μουσαφακλή), 30) ή του Ἁγίου Χαράλαμπος Σελίνου (Κέρεβουζ), 31) ή του Ἁγίου Γεωργίου Μαγγάνων, 31) ή τῆς Εὐαγγελιστρίας Σταυρουπόλεως, 33) ή του Ἁγίου Γεωργίου Μυρωδάτου (Κάλφαλαρ), 34) ή του Ἁγίου Γεωργίου Πολυσίτου, 35) ή τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Κομνηνῶν (Κουρλάρ). 36) ή του Ἁγίου Γεωργίου καὶ Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Λιβερῶς. μετὰ τοῦ παρακειμένου αὐτῷ συνοικισμοῦ Κρωμνικοῦ, 37) ή του Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Λυκοδρομίου, 38) τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Γαβρόδου, μετὰ τοῦ συνοικισμοῦ Μαργαρίτης, 39) ή του Ἁγίου Γεωργίου Ἄνω Καρυοφίου, 40) ή του Ἁγίου Δημητρίου Κάτω Καρυοφύτου, 41) ή του Προφήτου Ἡλιοῦ Καλύβη, 42) ή του Ἁγίου Γεωργίου Ἐχίνου (Σαχίν), 43) ή του Ἁγίου Γεωργίου Δαφνῶνος, 44) ή του Ἁγίου Ἐλευθερίου Δαφνῶνος, 45) ή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Τοξοτῶν μετὰ τοῦ συνοικισμοῦ Τυμπάνου, 46) ή τῆς Εὐαγγελιστρίας Νεοχωρίου, 47) ή τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Ποταμιάς, 48) ή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ Ἁγίου Γεωργίου Ἰωνικοῦ, 49) ή του Ἁγίου Γεωργίου Λευκόπετρας, 50) ή του Προφήτου Ἡλιοῦ Νέας Ἀμισοῦ, 51) ή του Ἁγίου Ἀθανασίου Σιδινης, (Ἐλμαλή), 52) ή τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Γαλάνης (Τσάκιρλη), 53) ή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Καστανίτου (Χόροσλου) καὶ 54) ή του Ἁγίου Δημητρίου Σταυροχωρίου (Χότζαλαρ) μετὰ τοῦ παρακειμένου αὐτῷ συνοικισμοῦ Σιδηρόπετρας.

—Διὰ Π. Διατάγματος Τὸ χωρίον Καστανούλα τοῦ τ. δ. Παρακαμπυλίων, ἀποσπώμενον ἐκ τῆς ἐνορίας Πεντακόρφου ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μὲ ναὸν ἐνοριακὸν τὸν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Ἐκ τῆς ἀπό τοῦ 1927 καθηρημένος ἐν Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας τέως ἐφημέριος τῆς ἐκεῖ ὀρθοδόξου ἑλλην. κοινότητος Ἀθναγόρας Βαράκλας αἰτησάμενος παρὰ τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας συγγνώμην καὶ τυχῶν αὐτῆς, ἔτυχεν ἀποκαταστάσεως εἰς τὸν πρότερον ἱερατικὸν βαθμὸν του ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικής, ἔρθη καὶ μετέβη πρὸς τοποθέτησιν.

—Ἡ ἐν τῇ αὐτῇ Ἀρχιεπισκοπῇ χρησιμοποίησις τοῦ ἐν Σίδνεϋ τέως πατριαρχικοῦ ἐν Αὐστραλίᾳ ἐπιτρόπου Ἀρχιμ. Θεοφυλάκτου Παπαθανασοπούλου ἐνεκρίθη συνοδικῶς, ἐφ' ᾧ καὶ ἐνετάλη οὗτος ἵνα μεταβῇ εἰς Ν. Ὦρκην.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΜΑ·Ι·ΚΗ

Ἐκ τῆς «Ρωμαῖος Παρατηρητῆς» δημοσιεύει δριμείας ἐπικρίσεις κατὰ τῆς ἰσπανικῆς δημοκρατίας διὰ τὰ κατὰ τῶν ἐν Ἰσπανίᾳ σχολείων τῶν ἱερατικῶν ταγμάτων λαμβανόμενα μέτρα. Πρὸς τῇ καταργήσει τῶν σχολείων τούτων ἡ ἰσπανικὴ κυβέρνησις προέβη καὶ εἰς τὴν διὰ τῶν διδασκάλων ἀπαγόρευσιν εἰς τοὺς μαθητὰς νὰ φέρωσιν ἀπὸ τοῦ στήθους ἀνηρημένον σταυρὸν οὐ μόνον ἐντὸς τῶν σχολείων, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει κατὰ τὰς ἔξω τοῦ οἴκου των ἐμφανίσεις. Ἄλλ' ὁ

«Ρωμαῖος Παρατηρητῆς» ψέγει τὸ ἰσπανικὸν κράτος καὶ δι' ἄλλα ἀντιχριστιανικὰ μέτρα, τοιαῦτα δὲ εἶνε ἡ μετονομασία τῶν διακοπῶν τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα εἰς «χειμερινὸς» καὶ «θερινάς», ἡ ἐνιαχοῦ ἀπαγόρευσις τῆς κρούσεως τῶν κωδῶνων, ἡ ἐμφανῆς—προηγούμενης λαμπάδος—προσκόμισις τῆς ἁγίας Κοινωνίας εἰς τοὺς οἴκους τῶν ἀσθενῶν καὶ ἄλλας προσβλητικὰς κατὰ τὰς θρησκείας πράξεις.

—Ἡ Α. Α. ὁ Πάπας ὠνόμασεν ἐπίσκοπον Σαντορίνης καὶ Μήλου τὸν σεβ. Tiothée Raymond, τοῦ Τάγματος τῶν Καπουκίνων τῆς ἐπαρχίας τῶν Παρισίων, ἐκ Τήνου καταγόμενον καὶ σπουδάζοντα ἐν τῇ ἐν ΚΠόλει σχολῇ τοῦ εἰρημένου τάγματος.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

[Ἡ «Ἐκκλησία» ἐν τῷ τμήματι τούτῳ ἀναφέρει πᾶσαν νέαν ἔκδοσιν ἢς ἀντίτυπον ἀποστέλλεται πρὸς τὴν Διεύθυνσιν].

Χρυσοστόμου Α. Παπαδοπούλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, Οἱ ἑορταστικοὶ Λόγοι τοῦ ἁγ. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας. Ἀλεξάνδρεια 1932 —Ἡ μελέτη αὕτη τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ πανηγυρικῷ τόμῳ τοῦ «Ἐκκλησι. Φάρου» Ἀλεξανδρείας, τῷ ἐκδιδομένῳ ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι αὐτοῦ, πραγματεύεται δὲ περὶ τῶν «ἑορταστικῶν λόγων» τοῦ ἁγ. Κυρίλλου, ἐν οἷς γίνεται λόγος περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα καὶ ἀναπτύσσονται ποικίλα δογματικὰ καὶ ἠθικὰ ζητήματα. Διὰ μακρῶν ὁ σ. ἀναλύον τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν λόγων τούτων, πρῶτος διακρίνει αὐτοὺς ἀπὸ τῶν «ὀμιλιῶν» ἢ τῶν «πασχαλίων» ἢ «ἑορταστικῶν ἐπιστολῶν» χαρακτηρίζων ὡς πρωτότυπον εἶδος λόγου ἐν τῇ ἐκκλησι. φιλολογίᾳ. Ἦσαν δηλ. οὗτοι λόγοι ἐτήσιοι ἐπισημῶς δημοσίᾳ ἀπαγγελλόμενοι καὶ ἀπευθυνόμενοι καὶ πρὸς τὸν λαὸν τῆς ὑπαίθρου χώρας ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐπικειμένης νηστείας καὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα πρὸς διδασκαλίαν τοῦ λαοῦ καὶ πρόκλησιν τῆς προσοχῆς του εἰς τὰ ἐπικαιρὰ ζητήματα· διὰ τοῦτο ἡ ἀπαγγελία των ἐν τῷ Καισαρείῳ ἀπετέλει μέγα γεγονός.

Ὁλυμπίου Ν. Κατσιούλα, Διδ. Θεολογίας, Ἡ θεία Εὐχαριστία ὡς θυσία. Ἀθῆναι 1931.—Τὸ ὀγκῶδες τοῦτο ἔργον (σελ. 352), προῖδον τοῦ καλάμου νεαροῦ ρουμάνου ἐπιστήμονος τελειοποιήσαντος τὰς θεολογικάς του σπουδὰς ἐν τῇ Θεολογ. Σχολῇ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου ἤτις καὶ ἀνεκήρυξεν αὐτὸν διδάκτορα, εἶνε ἀφιερωμένον εἰς ζήτημα λίαν λεπτὸν καὶ δύσκολον, ὁποῖον τὸ τῆς θείας Εὐχαριστίας ὡς θυσίας. Μετὰ ὀλιγοσέλιδον εἰσαγωγὴν ἐν ἣ χαρακτηρίζεται ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὸ ἐν λόγῳ πρόβλημα, ἡ πραγματεία διαιρεῖται εἰς δύο ἄνισα μέρη, ὧν τὸ μὲν πρῶτον (σ. 14—80) ἐξετάζει τὸ ζήτημα τῆς θυσίας γενικῶς κατὰ τὴν οὐσίαν της καὶ τὴν σχέσιν πρὸς τὴν θρησκείαν, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ (σ. 81—343) ὁ λόγος περὶ τῆς θείας Εὐχαριστίας ὡς θυσίας τὸ μὲν κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν τριῶν πρώτων χριστ. αἰώνων καὶ κατὰ τὴν ἁγ. Γραφήν, τὸ δὲ κατὰ τὰς λύσεις τὰς δοθείσας ὑπὸ τῶν νεωτέρων ὀρθοδόξων θεολόγων ἐν οἷς καὶ οἱ δογματικοὶ καθηγηταὶ τῆς ἡμετέρας Θεολογ. Σχολῆς. Τὸ ἔργον βεβαίως ἔχει πολλὰς ἀτελείας, ἀλλ' εἶνε

ΔΕΛΤΙΟΝ ἘΚΚΛΗΣΙΑΣ,

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΙΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ
ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΑΙΓΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 50. ΕΣΩΤ. ΦΡ. 50. ΔΠΕΡ. ΔΟΛ. 3
ΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΗΔΩΝ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΝ ΠΡΟΤΕΥΟΥΣΩΝ ΔΡΧ. 100
ΗΔΩΝ ΧΩΡΙΟΝ ΔΡΧ. 50. ΙΕΡΕΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 30
ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΟΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΔΡΧ. 30

Τὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐμβάσματα δέον νὰ διευθύνωνται :

Σεβ. Μητροπολ. Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Κωνσταντίνου. Γραφεῖα Ι. Συνόδου. Πᾶσα δὲ ἐπιστολὴ ἀφορῶσα εἰς τὴν σύνταξιν δέον νὰ διευθύνηται :

Γραφεῖα «Ἐκκλησίας», Ἀρχιεπισκοπικὴν.

προῖον γνησίου ἔρωτος πρὸς τὸ θέμα, εὐρείας μελέτης, εὐσυνειδήτου ἐργασίας, καὶ συντόνου προσπαθείας πρὸς ὀλοκλήρωσιν θέματος τὸ πρῶτον ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ θεολογίᾳ καθισταμένου ὑποκειμένου ἰδίας μονογραφίας.

Ἐμμ. Παντελάκη, Τὸ Σινᾶ καὶ οἱ Σιναῖται. Ἀθήναι 1932.—Ὁ καὶ εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν θεολογικοὺς καὶ ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους γνωστὸς σ., τῶς Γυμνασιάρχης ἐπισκεφθεὶς ἐπ' ἐσχάτων τὸ Σινᾶ ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ «Πολιτισμῷ» καὶ εἰς ἴδιον τεύχος σύντομον ἀλλὰ γλαφυρὰν ἱστορίαν τῶν τυχῶν τῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ ἱστορικῆς μονῆς, καὶ τὰς ἐξ αὐτῆς ἐντυπώσεις του, καταλήγει δὲ συνιστῶν εἰς τὴν ὁμογένειαν νὰ αἰσθανθῇ ἐνδιαφέρον διὰ τὸ Σινᾶ, τὸ ὁποῖον τόσου κύρους ἀπολαύει εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον.

Δ. Φιλιππίδου, Διευθυντοῦ τῶν Θρησκευμάτων, ἡ περὶ μεταγραφῶν θεωρία τοῦ Franz X. Wutz. Ἱερουσαλήμ 1928.—Τοῦ αὐτοῦ: Ἡ ἐξέλιξις καὶ ἡ σημερινὴ φάσις τοῦ ζητήματος τῆς προελεύσεως τοῦ Σημιτικοῦ ἀλφαβήτου. Ἐλεξάνδρεια 1929.—Τοῦ αὐτοῦ: Συμβολὴ εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς Ἑβραϊκῆς Βίβλου. Ἱεροσόλυμα 1930.—Τῶν ἔργων τούτων τὸ μὲν πρῶτον εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν γνωστὴν θεωρίαν τοῦ F. Wutz περὶ μεταγραμματισμοῦ τοῦ ἑβραϊκοῦ κειμένου δι' ἑλληνικῶν γραμμάτων, ἐξ οὗ ἐγένετο ἡ μετάφρασις τῶν Ὁ. Ἐν ἀρχῇ ὁ σ. ἀναφέρει τὰ τῆς γενέσεως τῆς θεωρίας καὶ ἐπιφέρει ἔπειτα πολλὰ παραδείγματα ἐκ τῶν πολυαριθμῶν ὑπὸ τοῦ F. Wutz ὑπὲρ τῆς θεωρίας αὐτοῦ προσενεχθέντων καὶ τέλος ἀναφέρει τὰς ἐπὶ τῆς θεωρίας ταύτης διατυπωθείσας γνώμας καὶ τὴν ἐπ' αὐτῶν κριτικὴν Δὲν εἶνε βεβαίως ἔτι γνωστὸν ἂν τὰ ὑπερισχύῃ ὀριστικῶς ἢ ἐν λόγῳ θεωρία ὡς ἐμφανίζουσα ἰκανὰ κενὰ, προφανῶς ὅμως ὁ σ. ἀποκλίνει πῆρ αὐτῆς. Τὸ δὲ δεύτερον ἀναπτύσσει τὰς διαφόρους νεωτέρας θεωρίας περὶ τῆς προελεύσεως τοῦ σημιτικοῦ ἀλφαβήτου, αἵτινες ἐξηχέθησαν ἄχρι τοῦδε πρὸς τὴν λύσιν τοῦ δυσχεροῦς τούτου προβλήματος, οἷτω δ' ὁ ἀναγνώστης λαμβάνει ἐκ τῆς ἐργασίας ταύτης γνώσιν τῶν τελευταίων ἀποπειρῶν πρὸς καθορισμὸν τῆς ἀρχῆς τοῦ σημιτικοῦ ἀλφα-

βήτου. Καὶ τὸ τρίτον καθιστᾷ γνωστὰς τὰς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐπιτελεσθείσας προσόδους ἐν τῇ ἐρευνῇ τῆς γραμματικῆς, λεξικογραφικῆς καὶ μετρικῆς τῆς Π. Δ. Καὶ ἐν τοῖς τρισὶ τούτοις ἔργοις καθίσταται προφανῆς ἡ φιλοπονία τοῦ συγγραφέως καὶ ἡ ἀξιοπείναιος προσπάθεια νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν διαφώτισιν προβλημάτων σχετιζομένων πρὸς τὴν ἐπιστήμην τῆς Π. Δ.

Π. Ν. Τρεμπέλα, Μυστηριακαὶ θρησκείαι καὶ Χριστιανισμός. Ἀθήναι. Ἐκδοσις Ζωῆς 1932.—Μία τῶν ἀποπειρῶν τοῦ ὀρθολογισμοῦ πρὸς ἀπογύμνωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπὸ τῆς ὑπερφυσικῆς αὐτοῦ προελεύσεως ἀπετέλεσεν ἀφ' ἱκανοῦ καὶ ἡ ἐν τῷ θρησκευολογοῦσι κύκλοις τάσις νὰ παρασταθῇ ἡ Χριστ. θρησκεία ὡς δανεισθεῖσα τὰ μυστήρια αὐτῆς παρὰ τῶν ἀρχαίων μυστηριακῶν θρησκειῶν, ὁποῖαι ἰδίως ὁ Ὁρφισμὸς καὶ ὁ Ἑρμαϊσμός. Εἰς τὴν ἀπόκρουσιν ἀκριβῶς τῶν σφαλῶν τῆς ἐκ τῶν προτέρων ἀρνούμενης τὸ ὑπερφυσικὸν συζητητικῆς θρησκευολογίας ἀφορᾷ τὸ ἐν λόγῳ ἔργον, κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον σκόπιμον παρ' ἡμῖν, καθ' ὅσον καὶ ἐνταῦθα ἐπ' ἐσχάτων «ἤρχισε νὰ κούνηται τοῦ θορυβώδους τούτου ἀγῶνος ἡ ἀπήχησις», καὶ ἡ Ἑλλάς ἠπῆρξέ ποτε κοιτῆς μυστηρίων. αἱ σπουδαιότεραι δὲ πρωτότυποι πηγαὶ τῶν μυστηριακῶν θρησκειῶν εἶνε ἑλληνιστὶ γεγραμμένα Ταύτας λιπαρῶς ὁ σ. μελετήσας, συμβουλευθεὶς δὲ καὶ τὴν σχετικὴν φιλολογίαν ἐν μὲν τῇ εἰσαγωγῇ ἐκθέτει τὰ κατὰ τὴν λεγομένην θρησκευολογικὴν μέθοδον, ἐν τοῖς δυσὶ δὲ μέρεσι τοῦ ἔργου πραγματεύεται πρῶτον μὲν περὶ τῶν μυστηριακῶν θρησκειῶν ἐν γένει (καταγωγὴ, χαρακτῆρ, διδασκαλία, τελετουργία) καὶ μερικώτερον περὶ τῆς δῆθεν ἐπὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπιδράσεως αὐτῶν, δεύτερον δὲ εἰδικώτερον, περὶ τοῦ Ὁρφισμοῦ καὶ τῶν Ἑρμητικῶν ἢ Ἑρμαϊκῶν, ἐν παραλλήλῳ συνεξετάσει τῶν φερομένων ὁμοιοτήτων ἐκατέρου πρὸς τὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐξ ἧς συνάγεται τὸ ὀρθὸν γενικὸν πόρισμα περὶ τῆς ὑπερφυσικῆς μυστηριακῆς πρωτοτυπίας τοῦ Χριστιανισμοῦ, μᾶλλον ἐπιδράσαντος ἢ δεχθέντος ἐπιρροῆς. Λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν δυσχερειῶν ὡς παρουσιάζουσιν εἰς τὸν ἐρευνητὴν ἡ πενιχρότης τῶν πηγῶν, ἡ ἀσάφεια αὐτῶν καὶ ἡ ὑποκειμενικότης, καὶ ἐν γένει ἡ ὁ ὅλον ζήτημα περιβάλλουσα πυκνὴ ὁμίχλη, ὁ καὶ καὶ ἐν ἄλλοις ἔργοις διατηρώνσας τὰς δεξιότητας αὐτοῦ συγγραφέως εἶνε πολλοῦ ἐπαίνου ἀξίος ὅτι κατώρθωσε μετὰ λεπτολόγον βάσανον τῶν κειμένων καὶ προσεκτικὰς ἀντιβολὰς νὰ ὄχη εἰς ὀρθὰ συμπεράσματα περὶ τῆς σχέσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ πρὸς τὰς ἀρχαίας μυστηριακὰς θρησκείας.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναυπακτίας καὶ Ἐυρυτανίας διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνεργηθῆσομένην δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν τὸ ἀγρόκτημα Διπλατάνου (Τερπίτσα) τῆς ἱερᾶς μονῆς Ἀμπελακιωτίσης ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 199 διακηρύξεως τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἰ. μητροπόλεως Ναυπακτίας καὶ Ἐυρυτανίας καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀγρινίῳ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 13ην Μαΐου 1932 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιογραμμάτων καὶ λοιπῶν ὄρων δύναται νὰ λάβωσι γνώσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκίῳ Ὑποκαταστήματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζίης τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ναυπακτῷ τῇ 29 Μαρτίου 1931 ὁ προεδρεύων τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. Γεν. ἀρχιεπ. ἐπίτροπος Χαρ. Λελοῦδας.

Τύποις «Φοῖνικας» ὁδὸς Σταδίου 44